

UNE FABLE SUR L'ENVIRONNEMENT

Grigore Alexandrescu - *Toporul și pădurea*

Minuni în vremea noastră nu văz a se mai face,
Dar că vorbea odată lemne și dobitoace
Nu rămâne-ndoială, pentru că de n-ar fi,
Nici nu s-ar povesti.

Și caii lui Ahil, care proorocea,
Negreșit că au fost, devreme ce-l trăgea.

Întâmplarea ce știu și voi s-o povestesc
Mi-a spus-o un bătrân pe care îl cinstesc
Și care îmi zicea

Că și el o știa

De la strămoșii lui.

Care strămoși ai lui zicea și ei c-o știu

De la un alt strămoș, ce nu mai este viu

Și p-ai cărui strămoși, zău, nu poci să vi-i spui.

Într-o pădure veche, în ce loc nu ne pasă,

Un țăran se dusesse să-și ia lemne de casă.

Trebuie să știți, însă, și poci să dau dovadă,

Că pe vremea aceea toporul n-avea coadă.

Astfel se încep toate: vremea desăvârșește

Orice inventă omul și orice duhul naște.

Așa țăranul nostru, numai cu fieru-n mână,

Începu să slujească pădurea cea bătrână.

Tufani, palteni, ghindarii se îngroziră foarte:

„ Tristă veste, prieteni, să ne gătim de moarte –

Începură să zică – toporul e aproape!”

- „ E vreunul d-ai noștri cu ei să le ajute?”

Zise un stejar mare, ce avea ani trei sute

Și care era singur ceva mai la o parte;

Toporul și țăranul alt n-o să izbutească,

Decât să ostenească.”

Stejaru-avu dreptate:

După multă silință, cercări îndelungate,

Dând în dreapta și-n stânga, cu puțină sporire,

Țăranul se întoarse fără de izbutire.

Dar când avu toporul o coadă de lemn tare,

Puteți judeca singuri ce tristă întâmplare.

Istoria aceasta, d-o fi adevărată,

Îmi pare că arată

Că în fieșce țară

Cele mai multe rele nu vin de pe afară,

Nu le aduc streinii, ci ni le face toate

Un pământean d-ai noștri, o rudă sau un frate.

Grigore Alexandrescu - La hache et la forêt

Dans une forêt très ancienne
Un paysan allait prendre des bois de chauffage.
Mais vous devez savoir et je peux le prouver
Qu'à cette époque-là la hache n'avait pas de manche.
C'est ainsi que tout commence:
Le temps perfectionne tout ce que l'homme invente.
Alors le paysan, le fer dans la main,
Commença à fendre le bois ancien.
Ainsi que buissons, sycomores, chênes s'épouvantèrent:
- Triste nouvelle, mes amis, préparons-nous à mourir,
Dirent-ils, la hache s'approche,
Au fond d'une poêle le paysan va nous jeter.
Alors, un grand chêne de trois cent ans âgé,
Avec de la sagesse, dit à ses frères:
- Il y a quelqu'un de nous avec eux pour les aider?
- Non.
Alors, restez tranquilles,
Cette fois-ci on va s'en sortir!
Défaut de manche, le paysan et la cognée
Ne parviendront qu'à se fatiguer.
Le chêne eut raison:
Après beaucoup d'efforts et de nombreux essais,
Le paysan rentra sans aucun succès.
Mais quand la hache eut un manche en bois dur
Pouvez-vous penser quelle triste aventure!
Cette histoire nous montre une triste vérité:
Dans chaque pays, les pires ennuis
Sont ceux provoqués par un indigène,
Ami, parent ou frère
Et rarement quelqu'un de l'étranger.

Adaptare realizată sub îndrumarea dnelor profesoare Ștefania Sincu și Alina Karina Nițu